

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrt leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrt leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXX.

V Ljubljani, 18. svečana 1887.

List 7.

Salezijanski bratje in misijonski sodelavci Boskovi.

(Dalje.)

b) Pripomočki bratovščine salezijanskih sodelavcev.

Salezijanski sodelavci, podpirajoč salezijansko kongregacijo, dosegajo ta svoj namen z naslednjimi sredstvi:

1. Da napravljajo različne pobožnosti, devetdnevne, tridnevne, duhovne vaje, zlasti po taci krajih, kjer vera bolj in bolj peša in nikogar ni, da bi vernike budil in dramil.

2. Da posebno skerbé za mladenče, ki bi hoteli stopiti v duhovski stan. V našem času duhovnov čedalje bolj primanjkuje; zato si naj salezijanski sodelavci prizadevajo odgojiti dečkov, ki imajo veselje do duhovskega stanú.

3. Da podpirajo katoliško časnikarstvo. Časnikarstvo je velike pomembe in dobri časniki mnogo koristijo, — slabi časniki pa so kuga za vsako deželo. Salezijanski sodelavci pomagajo tukaj lahko pa tudi spisovaje dobre knjige in knjižice in skerbé za vérske časopise, skerbé, da se katoliški časniki v resnici beró, in zmeraj bolj razširjajo med narodom.

4. Da skerbé za kerščansko odgojo otrok. To storé ali sami, ali pa s pomočjo družih, katerim dajó na roko potrebnih sredstev, da vzgojajo zapuščeno in revno mladino.

5. Vsakdo pomaga lahko tudi z molitvijo in miloščino.

c) Kdo more biti ud te bratovščine.

Vsak, ki je dopolnil 16. leto, bodisi možki ali ženska, in si upa spolnovati družbine dolžnosti.

Da se kdo sprejme med pobožne sodelavce salezijanske, ali ako kaj bolj natanko o tem želi zvedeti, zado-
stuje, da se oberne do čast. g. Don- Bosko-ta samega: Al Reverendo D. Giovanni Bosco, sacerdote a Torino, via Cottolengo 32, Italia.

d) Posebne dolžnosti udov.

1. Vsak ud je dolžan delati za čast Božjo in za blagor bližnjega. Zato naj podpira salezijansko kongregacijo, bodisi, da sam kaj daruje, bodisi da druge nagovarja, da bi dali kaj v ta namen.

2. Znesek, koliko bi moral kedo dati, ni določen; vsak daruje, kolikor more in kolikor sam hoče. Denar se pošilja salezijanski kongregaciji.

3. Za vsakdanje življenje nimajo salez. sodelavci nobenih pravil. Pač se opominjajo, da naj niso zbirčni ne v obleki, ne v jedi, ne v pijači in da so skromni in ponižni v besedi in djanji. Vzlasti se njim naroča, da naj vestno posvečujejo nedelje in praznike.

4. Svetuje se, da naj se vdeležé vsako leto, če mogoče, duhovnih váj. Zadnji dan vsacega mesca naj gredó k spovedi in se dobro pripravijo za sv. obhajilo, kakor da bi bilo to zadnje uro.

5. Vsi udje molijo vsak dan „Očenaš...“ in „Češčena si Marija“ v čast sv. Frančišku Sales. na papežev namen. Duhovni in redovnice, ki molijo brevir, niso dolžni tega; dosti je, da opravijo duhovne ure v ta namen.

e) Razne koristi, katerih se vdeležé udje bratovščine salez. sodelavcev.

1. Vsi dobrotniki in sodelavci salez. kongregacije se vdeležé sadú vseh svetih maš, molitev, devetdnevnic, tridnevnic, pridig, kerščanskih nauk, in vseh telesnih del usmiljenja, ktere storé udje salez. kongregacije.

2. Vdeležé se sadú ss. maš in molitev, ki se opravljajo za vse dobrotnike in prijatelje salez. kongregacije v cerkvi „Marije pomočnice“ v Torinu.

(Ta cerkev je namreč še s posebnimi odpustki obdarovana).

3. V praznik sv. Franč. Sal. mašujejo vsi duhovni kongregacije za umerle ude salez. bratovščine; ravno tako duhovni, ki so salezijanski sodelavci. Drugi pa naj v ta namen prejmejo ss. zakramente.

4. Če kak ud zboli, naj se takoj sporočí predstojniku bratovščine in ta naroči, da drugi udje za njega molijo. Kedar kak ud umerje, se ga drugi v molitvi spominjajo.

Razun teh koristi, pa se dobivajo premnogoteri. popolni in nepopolni odpustki. Podelili so jih papež Pij IX ob času vstanovljenja te bratovščine.

O tem drugi pot kaj.

Pepeljenje.

(Konec.)

Prah si in v prah se boš povernil.
I. Mojz. 3. 19.

Nezmotljiva cerkev ničesar ne zahteva od nas brez vzroka, tudi pepeljenja ne, ker

B) pepeljenje ne le, da pomeni pokoro, temveč tudi k pokori vabi. Da se tega prepričamo, oglejmo si nekoliko ta pepel, in pomislimo, kako ga sv. cerkev potressa.

a) Iz česa je pepel? Iz palmovih ali oljkovih vejic, ki so bile prejšnje leto na cvetno nedeljo blagoslovljene in so se rabile pri slovesnem obhodu tega dne. Kako pomenljivo je to! Palmove in oljkove vejice so znamenje miru in zmage. Ž njimi so pozdravljali Jeruzalemljani Jezusa, ko je prihajal kot kralj miru v njih mesto. Palmove vejice dajejo slikarji in podobarji svetnikom in svetnicam v roke kot znamenje, da so zmagali v boji na zemlji. Cerkvi pomenijo tedaj te vejice večni, nebeški mir. Ako se pa te mladike sežgó, spremené se v pepel, ki te ne spominja več nebeškega miru, ampak žalosti. Ta pepel nam priča, da so po grehu zgubljena nebesa, nebeški mir, in da nebes sami po sebi ne moremo več pridobiti, kakor se pepel sam ne more več poverniti v veje, ki so nekdanj zelele in cvetle. Kako pomenljiva, kako pretresljiva resnica!

Ako pa so vejice v pepel sežgane, vendar še niso uničene. Saj ostane od njih še pepel. To nam pa daje upanje in serčnost. Če smo grešili, nebesa in milost Božjo zgubili, nismo še pogubljeni, kakor zaverženi angelji. Odrašenik je prišel na svet, da bi nas zveličal. V njega smemo še zaupati, on nam daje pogum, da se ponižno ozremo v nebo in upamo rešenja. Saj z vejicami, ki so zdaj pepel, smo slovesno pozdravljali cvetno nedeljo Jezusa; njega ne gledamo več od daleč, kakor so ga gledali v starem zakonu. Prišel je na svet, doveršil je odrešenje in zdaj prebiva med nami kot dobri oče, da nam deli milosti in uslišuje naše prošnje.

Ko vemo iz česa je ta pepel, vemo pa tudi, kaj je prav za prav. Nič drugega ne kakor ostanek onih blagoslovljenih vejic. Kako živa podoba minljivosti! Pred kratkim časom so poveljevale te vejice slovesni sprevod, zdaj pa so se spremenile v peščico pepela. Tako se bo zgodilo z vsim, kar je vidnega na svetu. Ta pepel glasno pravi na uho vsacemu izmed nas one besede Sodnikove, ki jih je v kazni izgovoril našim pervim starišem v raji: prah si in v prah se boš povernil. Mogočnik na prestolu in revež v rastergani obleki, star in mlad — vsak mora prebiti to kazni. Predno pa se bo to zgodilo, zginilo bo zanj še vse veselje in premoženje na svetu. Ker vse je minljivo. Zadosti mogočen je bil Salomon, in nihče ne more reči, da je česa pogrešal; — pa spoznal je, da je vse na svetu nečimerno. Kedar nam tedaj siplje sv. cerkev ta pepel na glavo, nas spominja na smert in zaterjuje, da je vse svetno minljivo, da je treba radi tega skrbeti za bogastvo, ki ne mine — za večni blagor neumerljive duše.

b) Poglejmo pa še, kako cerkev pepeli.

Pepel se trosi na glavo. V glavi pa kraljuje navadno prevzetnost, napuh. Kolikrat tožijo ljudje, da ta ali oni „previsoko glavo nosi.“ Nič pa bolj ne ovira pokore, kakor napuh in prevzetnost. Farizej v tempelju je sam djal, da moli, se posti, daje desetino, pa prevzetnost je

zakrila vsa ta dobra dela, da je greh brez ovire se razprostiral v njegovem serci. da jih farizej še videl ni. Ponižnemu cestinarju pa je bilo lahko spoznati svoje grehe in prositi odpuščenja in milosti. S pepeljenjem hoče sv. cerkev odstraniti v nas to veliko oviro prave pokore: prevzetnost in napuh. Zato nas spominja, da nimamo vzroka se povzdigovati, glave visoko nositi, ker se že modri Sirah čudi: „Zakej se li povišuje perst in pepel?“ (Sir. X, 19).

Pepel se trosi v podobi križa. To nas spominja Jezusa Križanega in važne resnice, da se moremo le z njegovo pomočjo spokoriti in rešiti pogubljenja. Posebno pa nas ta križ spodbuja k pokori. Ako je Kristus umrl na križi, da bi zadostil za grehe naše, komu naj bi se zdelo težko nositi in nalagati si križe in težave v pokoro za svoje grehe?

Najglasneje pa nas kliče pepel k pokori, ako pomislimo, kdaj se pepeli in s katerimi besedami. V sv. pismu (Dan. 5) beremo, da je kralj Baltazar povabil svoje velikaše k veliki gostiji. Dobro so jedli in pili iz svetih posod, ki jih je bil Nabuhodonozar priropal v jeruzalemskem tempelju. Ko so bili pa najbolj volje, prikaže se na steni roka in zapiše: Mane, tekem, fares, — in kakor bi trenil, bilo je veselje pri kraju. Kakor pri oni gostiji, tako se godi tudi pri nas pred pepelnico. Ljudje jedó, pijó, pačijo in šemijo si obraze, plešejo, in tudi Božje reči vpletajo vmes. Pepelnični dan pa se prikaže roka mašnikova, seže s persti v siv pepel in zapiše vernikom na glavo resne besede: Memento homo: quia pulvis es, et in pulverem reverteris, t. j., pomni človek, ti si prah in se v prah poverneš, — besede, ki so naš „mane, tekem.“ Kaj more človeka prej zdramiti iz posvetnega veselja in ga nagniti, da spozna svoje napačno ravnanje, kakor te besede? Kje je kdo, ki bi mislil na smert in pogubljenje, pa bi še grešil, ali vsaj v grehih ostal? Ni ga, — ker vest bi mu ne dala miru, dokler bi ne odložil težkega grešnega bremena in se začel pokoriti. Sv. pismo terdi: Privseh svojih delih misli na poslednje reči, in vekomaj ne boš grešil. Če te ni ganil pepelnični obred, ne pepel sam na sebi, ki je podoba spokornosti, ganiti te morajo besede: pomni človek, da si prah in se v prah poverneš. Tega je bil sv. Ambrož tako prepričan, da je priporočal prah, v katerega se človek spremeni, za pripomoček, ki te pripelje v nebesa. „Stopi večkrat z duhom v grob, kjer bo počival tvoj prah, da odverneš svoje oči od nečimernosti in se varuješ Boga žaliti. S tem priprostim in lahkim pripomočkom pripravljaj si boš vsak dan nevenljiv veuec za nebesa.“

Zdaj, predragi! vemo, kaj pomeni pepeljenje in kaj od nas hoče; zdaj umevamo cerkveno opravilo pepelničnega dne. Primerno je, pomenljivo in spodbudno: pokoro pomeni in k nji vabi. Zdaj ničesar drugega več ne rečem kakor: ker nam je ljubi Bog pamet dal, da nas v življenji vodi; ravnajmo se po tem, kar smo zdaj spoznali. Poslušajmo, kaj nam oznanjuje pepelnični pepel, zapomnimo si, česa nas uči sv. cerkev. Posnemajmo spokornike starega in novega zakona, ki so s pepeljenjem kazali veliko svojo notranjo žalost zavoljo Božjega razžaljenja. Zapustimo v začetku štiridesetdanskega posta greh, nastopimo pot pokore in živimo bogaboječe, da se spolni nad nami, kar govori večna Modrost po preroku (Eceh. 18, 21): „Če pa krivični za vse svoje storjene grehe pokoro dela, in vse moje zapovedi dopolnuje, in prav in po pravici ravná: naj živi in ne umerje!“

A.

Nova maša.

(Pridiga nekdanjega Teržaškega škofa Mat. Ravnikarja. *)

Kakó zhúdni so vúnder bili in so ljudjé? Današnja evangelska shèna je bila brúmna in bogabojéžha. in shel ji je v' serze Jesufov návuk; na gláf je savpíla: Blágor teléfu, ki te je nošilo, in peršim, ki so te dojíle! Nè takó drúgi. Nizh jim ni bilo vshézh nad Jesufam, zelo dóbne déla, ki jih je skasuvál, so gerdšli in zheršli. Po Belzebubi, vójvodu hudízhev. isgánja hudízhe. mu právio. Sovrashniki resúize so bili. sa to so tudi Jesufa vuzhenška resúize zheršili: krivízžno. pregréshno so shivéli, sa to pa jih boléli Jesufovi návúki in lépe déla njegove.

Lubesnívi priátli! kakor se je godílo Jesufu, takó se godí tudi njegovim naméštnikam. Velsko se vaf je danaf sohlò tukaj. in veselí vaf. de je Bóg nóviga délavza sa svoj nógrad poklízal; in ktír kristian bi se ne veselí zhes dvé léti, de so spet eni na dubóvsko posvezhèni? kdo bi se ne veselí, de je bòshja zerkuv saj fèdem délavzov spet dobíla. po tim. ki jih je famo na Kránjskim sgubíla v' tréh létih sto in petnajšt? Majhina naméštva je to. pa Bóg hòtel. lubesnívi priátli, de bi saj duhóvne, ki jih she ima, poslušáli in vbógali svestó. Ali sanizhván je smíraj bol med nami duhovski stán. Ni zhúdo; tudi danáshni evangelski farisejzi so Jesufa sanizhváli, in per ludéh obrekváli. Kdor pregréshno shiví. ne móre biti priátel návúku, ki ga je Jesuf vuzhíl; sakaj Jesufov návuk ga pogubí. In kdor Jesufov návuk sovráshi, sovráshi tudi osnanvávze njegóve. Ví pa, ki she márate sa Jesufov návuk. in osnanvávze njegóve, poslušajte, kaj so duhovni? Vuzhili se bóte is mojiga danáshniga govorjènja spofhtváti duhóvne. Rasloshiti vam hózhem 1. kaj so duhovni sa vaf. 2. kaj mórete ví biti sa duhóvne. Préden govorím dalej, vaf prósim sa návadno poterplènje.

Kaj so duhovni? S. Pavl da odgovor na to vpráshanje, ker právi: Sa flushábnike Kristufove in delívze boshjih skrivnóšt naf imej vsak zhlóvek. Kristufovi flushábniki, delívzi boshjih skrivnóšt so tedaj duhovni, naméštniki bózhji, naméštniki Kristufovi so. Déla, opravila in tóshnósti duhovnov so déla in opravila Jesufa Kristufa. Skosi duhovne déla in sturí Jesuf Kristuf, kar déla in sturí sa náhe posvezhènje. Satorej jim právi Jesuf Kristuf sam: Kdor vaf sanizhúje, mène sanizhúje, kdor pa mène sanizhúje, sanizhúje Ozhéta mojiga, ki me je poslál. Gorjé nam, lubesnívi priátli, ko bi duhovnov ne bilo. Skosi duhóvne déla in sturí Kristuf, kar déla in sturí sa náhe posvezhènje, rèzhem she enkrat.

Kaj so tedaj duhovni sa naf?

Duhovni so 1. nafhi vuzhenški, od Jesufa Kristufa postáveni in od njega posláni. Pòjte po vřimu svétu, osnanújte evangélj vřim štvarem, pojte in vuzhíte vse naróde, vuzhíte jih dershati vse, kar fim vam kol sapovédal. in s' vami fim vse dní noter do kónza svéta. To je povélje, ki ga je Jesuf svojim naméštnikam dal, to je povélje, ki ga vsak mafhnik, kadar ga shkof posvezhúje, dobí. Vzhenški v' imenu Jesufa so tedaj duhovni. Lúzh svetá ste ví, jim je djál Jesuf sam. fól ste na sèmlí; zhe lúzh vgáfne, kdo bo she svétíl, zhe se fól skasí, vse je skasheno. In kako resúizhne so Kristufove beséde! gorjé nam, ko bi duhovnov ne iméli. Kmaló bi vgáfnila lúzh

vère in resúize med nami. Sposnánje práviga Bogá, in njegoviga Sina Jesufa Kristufa bi sgínílo, tamà nejevère bi naf pokríla, in pogubíli bi se nasaj v' smertino lénzo, v' ktiri so nafhi nekdanji spredniki tizháli. Véra pridè is poslušánja. právi S. Pavl, poslušánje pa po Kristufovi befédi: kako bodo pa slíshali bres osnanvávza? Sdaj, lub. priátli, ki imamo dóbne, sveste in skerbne vuzhenike in pastírje, se najde tolkánj nevúmnošti, tolkaj nevédnošti, tolkaj gerdiga in pregréshniga shivlènja med kristiani; sdaj vgasúje lúzh vére per nektirih in she komaj berlí: kaj bi she le bilo, ko bi vuzhenikov in pridgarjev ne bilo. ktiri jo perahí-gajo? Godílo bi se. kakor se je godílo in se godí po krájih in deshélah, ker so se duhóvni spazhíli ali pa po pregnáni in satárti od hudòbnih ludí, godílo bi se kakor se je godílo, préden je Kristus duhóvne postávil. Stráshna tmà je avunaj Judóvke deshèle tarla zel svét malíkvavstvo, hudobíja in slepòta je bila povsót, le sposnánja bòshjiga ni bilo níkrí. Vídite. 1. poslušavzi, kaj so duhovni sa naf? ròka bòshja so, s' ktiro Bóg svojo véro med nami hráni in várje, lúzh Kristufova so, ktira nam svéti. in tamóto njevère odgánja. Sgnbímo duhóvne, in sgubíli smo tudi Jesufov návuk.

2. Duhovni so druzízh nafhi sdravníki. nè szér sdavníki trupla, temuzh dúshe; možhí zhúnesha délati, ktiro je on imel kakor Bóg in zhlóvek, jim szér ni dal; flépih, glúbih, krúlovih, múststih, ne mórejo osdravlati, kakor on; pa mózh imajo osdravlati flépe, glúhe, terdovratne in bózne dúshe. Prejmite f. Duhá, jim je rékel, ktírim bote gréhe odpustíli, so jim odpusthèni. in ktírim jih bote sadershali, so jim sadersháni. In to rèzhe she dan danáshen med posvezhvanjam vsakimu nóvimu mafhniku po shkófu: Prejmi svetiga Duha, mu rèzhe shkóf, kterim bosh grehe odpustil, so jim odpusthèni, in kterim jih bosh sadershal, so jim sadersháni. Ktira bolésen je pázh stráshnejši kakor dúshna bolésen? vse druge bolezhíne, ráne in tesháve mínejo s' zhasaf, dúshe bolésen, zhe se ji o právimu zhasu ne pomága, ne néha, temuzh pezhe na vse vézhne zhasé. Tukaj, lub. priátli, pride en flép, ktir brésna svojiga pogublènja n' vídi, in tèzhe v' svojih pregréhah na ravnašt va-nj. Kdo mu odprè ozhí, kdo mu pokáshe sapelívo pót, ki je na-nji? naméštnik Kristuf v, ktir mu návúke Kristufove, shúgauje bòshje, prihòdne bòshje kásni ali shtrafinge, nespámet in hudobíó gréha pred ozhí stávi. Tam je en glúh, ktir ne slíhi nè svarjènja svojih stáristhov, nè opominvánja svojih priátlov, nè sdihvánja od njega sapelánih; ktir shiví po svoji nevkretni termi in nakopáva nefrèzho sebi in drúgim. Kdo mu odprè vufhèfa? Mafhnik, naméštnik Kristufov, mu jih odprè: vólje priásniga bòshjiga váblènja mu sazhe perlívati v' njegove vufhèfa, ali pa mu s' ójstrimi resúizami terkati na-nje tako dólgo, de se odpró. Tukaj je en mústst ozhe, ena múststa máti, tam k'aj en mústst gospodár, ena múststa gospodínja, ktiri k' pregréham in rasvujsdánju svojih otrók ali pòšlov molzhé, in se vdérajó s' njimi vréd v' pogublènje. Kdó jim spodrèshe jèsik, kdo omája vústa? Mafhnik, naméštnik Kristufov, jim skashe to dobróto; svarí jih in pové jim serzhno, de pregréha otrók in pòšlov je peršhéta tudi njim v' ne-bésh, de na njih vést otrózi gréh delajo in póšli. Tukaj sdihúje in jezhi en drugi vef krúlov in polómnen v' pregréhah; rád bi se sklónil, nakvíshko si pomága, pa v' pregréhi oslablèn, spet zèpne in se f-léde na kúp. Kdó mu perpomóre na tóge, kdo podpíra njegovo slabost? Mafhnik, naméštnik Kristufov, mu sturí to dobróto; spíra mu ráne s' jéshim, pervlíva mu vólje bòshje mí-lošti, obesúje ga, dokler ne osdrávi; in svestéjšhi in skerbnejshi, ki se gréshnik prime fredkov ali mittelnov, ki mu jih mafhnik perporózha, ból perhaja mòzhen in

Op. Ta spis, iz rokopisa slovečega škofa Ravnikarja, je stavljen čisto po rokopisu, da čast. čitatelji vidijo, kako so pisali v oni dobi. Ravnikar je bil škof od 1831—45; pa to pisanje je gotovo še stareje, ko R. še ni bil škof. Vr.

terden. Tam kaj lešči kiki drugi mertuv na dušhi in v' gerdiu hudobiah sakonán. Iuerad gré she od njega, vídi se mu, de she trohni. Oh kdo ga bo obúdil k' shivlèaju? kdo poklízal is gróba lete strahne smerti? Kdo drugi, l. p., kakor kogar je Kristuf postávil sa to. Maslnik, maslnik ga sazhe klizati, on sazhe vupiti nad njim: Grefhnik v'fáni, rastergaj svési svojih pregréshnih navád, rasklèni prevósi pohújshnih tovarshijí, sapústi nagnúsen grób vezhniga pogublènja. In gréshnik oshiví fpet sa nebéfa. Oh, l. p., ktiri ste tako nefrézhni bili sabrésti v' kiki smertin gréh, ví véste, kako téshka butara je gréh? kák stráh in nepókoj déla zhlovéku? kako lešči na dušhi kakor kamen in skala? Spoznajmo tedaj dobroto bóshjo, de nam duhovne poshila naf k' pravimu spreobnènjenu napelváti, de jim je mózh dal, zhe se saréf spreobnènemo, gréhe odpúsháti. Pa bó timo hvaléshni tudi duhovnam; ze le úre smíraj sedéti, poslúshati le gerde rezhi, v'fakimu práv svetvati, nobèniga ne odvésati po nevrédnim, ampak v'faziga po njegovi vrédnosti obravnati, in sa vse to enkrat Bogú dajati odgovor, de to ni nizh lóhkiga, vídite sami. (Konec nasl.)

Kdo je pravi rodoljub?

Rodoljubje, narodnost — to je geslo naše dobe, to jih navdušuje brez števila veliko za vse njihovo delovanje; narodna ideja vse prevlada pri posameznih osebah in pri celih narodih. Vse prav in lepo, ako je to rodoljubje pravično in kerščansko, to je, da ni kakor zoper pravico in ljubezen, katero smo slehernemu dolžni, in toraj ni višim dolžnostim nasprotno; sicer bi bilo rodoljubje krivično in pregrešno. Zato je treba dobro ločiti pravo in napčno rodoljubje; kajti kakor je pravo rodoljubje vse hvale vredno ter je veliko dobrega sadu rodilo, tako je napčno rodoljubje pregrešno ter je pod pretvezo narodnosti velike krivice storilo in grozne potoke kervi prelilo. Tako rodoljubje ni kerščansko temveč pogansko, ki vse žrtvuje maliku narodnosti, pravico in ljubezen. Glej n. pr. laške garibaldovce, kakih krivičnih sredstev so se poslužili pod krinko narodnosti, kako so s silo in očitno ropali, pa tudi skrivaj in hinavsko krivice delali ter vse te sleparije olupševali z lepim imenom rodoljubja. Ravno tako hinavsko in krivično so ravnali nemški bizmarkovci; od ene strani so z lažjo in hinavščino, oddruge s kervjo in železom kovali svojo narodno mogočnost in slavo. Tako rodoljubje je od očeta laži, ki je morilec od začetka in se opira na glasovito načelo: Sila je pred pravico! Tacih načel nas pa Bog obvari, ker bi bila pogin človeške družbe. Noben kristjan ne more zagovarjati takega napčnega rodoljublja, ki izvira iz slepe strasti in gerde sebičnosti. —

Tudi pri nas je že od 48. leta narodna ideja močno oživela in se visoko vspela; kajti veliko so storili rodoljubje za zanemarjeni in tlačeni naš narod, da bi ga prebudili in mu pridobili pravice, kakoršne mu gredo pred Bogom in svetom; v to sverho so snovali za večji vseh narodna društva, vzdignili so svoj glas javno v deželni in državni zboru, izdajati so jeli primerne časnike in knjige, prosili in prosili za narodne šole in vrade, kakoršne ima vsak narod, ki se hoče vverstiti v versto narodov. Z vsimi temi sredstvi se je v narodnem oziru veliko doseglo, ter ponosno in zadovoljno se smejo ozirati rodoljubi na tako vgoden vseh in tudi še nedoseženega svesto pričakovati.

A tudi pri nas se ne smemo pri delavnosti za narodnost pregrešiti zoper pravico in ljubezen in iz narodnostnih ozirrov ne smemo zanemarjati viših dolžnost, ako hočemo biti pravi rodoljubi. Ko bi n. pr. pod pre-

tvego narodnosti žalili vero ali pravost, zagovarjali krivico in pregreho; ali ko bi z izgovorom narodne koristi se ne menili za božje ali cerkvene zapovedi, bi bilo tako rodoljubje napčno in pregrešno. Zato se narodnostni nameni nikdar ne smejo pospeševati s spotikljivimi spisi, z nespodobnimi podobami ali predstavami, s skrunjenjem Gospodovih praznikov, z žaljenjem inostranskih pravic ali z zagovarjenjem domačih neredov. Kerščanska ljubezen je vesoljna in pri Bogu ni razločka med narodi.

Zato odločno terdimo: Le tisti je pravi rodoljub, kateri zanemarjenega naroda ne budi le za narodno, temuč pred vsem in še bolj sa katoliško zavést in življenje, katero je neizmerno potrebnije in edino zveličavno. Le tisti je pravi rodoljub, ki ne gori le za narodne, ampak še bolj za kerščanske šole, katere so podlaga in pogoja prave odgoje in omike. Le tisti je pravi rodoljub, ki se ne vdeležuje le narodnih družb, temveč tudi še bolj potrebnih katoliških družb ne prezira.

Ni še pravi rodoljub, kdor sicer piše za svoj narod, pa se ne ogiba vsega, kar je spotikljivo ali pohujšljivo, temuč le on, kateri s podučljivimi in spodbudljivimi spisi narodu bistri um in blaži serce, mu je luč, ki sveti in greje. Ni še dosti za pravega rodoljuba, kateri se ustavlja skritemu in očitnemu razširjanju neslanega ponemčevanja, ki narodu nepotrebno jemlje naravne pravice, sicer pa ne vidi ali noče videti, ko nezmerno večji zlo žuga narod pokvariti na duši in na telesu, mu žuga žalosten pogin za čas in za večnost. Rodoljubi, zoper to pogubljivo zlo se združujte in vojskujte z združeno močjo. To grozno zlo, katero vero in čednost podjeda, vsake verste nesreči pa vrata široko odpira, je huda in gerda pregreha pijanosti, zlasti strast strupenega žganjepitja, ki se kakor kužna bolezen širi med našim narodom, pri starih in mladih, pri moških in ženskih, pri poslih in delavcih, še celo pri neodraslih otrocih; jemlje premoženje in poštenje, podkopuje zdravje in vso srečo, žuga spriditi dušo in telo, polni ječe in bolnišnice; še ostali pa hirajo in žalostna znamuja svoje strastne navade nosijo na sebi, sužnji svoje poželjivosti in vdani sleherni hudobiji. Ako si pravi rodoljub, ali moreš ta žalostni propad in počasni pogin svojega naroda neobčutljivo gledati in vso mogočo pomoč odrekati? Tukaj je treba združene pomoči; tukaj je treba vse sile nategniti, dokler je mogoče še kaj rešiti; tū se podpirajte duhovski in svetni predniki, tū si podajte roke vsi modri kristjani zoper splošno nevarnost in preteči pogin; tukaj snujete družbe in podružnice po vsej deželi, tukaj rodoljubi, duhovni in neduhovni, nemudoma žrtvujte čas in trud, dokler ni prepozno ter si tako nabirajte lepih zaslug za narod in zase, na svetu in pri Bogu.

V to sverho skušeni in modri rodoljubi kot narboljši pomoček svetujejo kerščanske družbe treznosti, po katerih se bo zastarana navada nezmernosti premagovala in premagala z nasprotno čednostjo kerščanske treznosti; nesrečno ljudstvo se bo obrnilo k Bogu z združeno prošnjo za pomoč, bo združeno dobre sklepe delalo in slabim navadam slovo dajalo. Kolika sreča bi bila to za posamezne kristjane, kateri se bodo spet na pravo pot vernili, za cele družine, kjer se bo spet vselil lepi mir in zadovoljnost, za cele soseske, v katerih bo spet gospodoval kerščanski duh in red.

Ako ste tedaj pravi rodoljubi, bujite nesrečni narod za taka društva treznosti, otmite nežno mladež, zdravite bolne, varujte zdrave te kuge; kratko: naj pomaga slehern, kar je mogoče, Bog bo pa blagoslovil ves trud pod kerščansko zastavo in škitom sv. Družine: Jezusa, Marije in sv. Jožefa. Zbirajte novo križarsko vojsko za božje kraljestvo, združeni hitite na pomoč ter se usmi-

lite nesrečnega naroda, kakor usmiljeni Samarijan ranjenega popotnika; neizmerno dobroto mu bote skazali za dušo in za telo, za čas in za večnost. S tem plemenitim djanjem bodele pa tudi poterdili, da ste pravi rodoljubi.

—a—

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Bratovščina za treznost*) Perva številka letošnjega škofijskega lista je posebno znamenita. Obsega 1) postni pastirski list, ki svari zlasti zoper pijančevanje in pojasnjuje žalostne posledice te pregrehe; 2) daje nekatere opomine, kako naj bi se ustanovile družbe treznosti, ter kaže glavne vodila za tako družbo.

Višji pastir spominjajo, kako žalostna resnica je, da nezmerno uživanje žganja napravi grozne nesreče, ne le pri divjakih novega sveta, ampak tudi po katoliških evropskih deželah, n. pr. na Irskem, Poljskem, v Šleziji itd. Zoper to hudo so ustanavljali družbe treznosti, da bi ljudstvo po zmožnosti oteli telesnega in dušnega pogina. Do čudenja veliki so bili veseli nasledki teh združevanj, pri katerih je očiten Božji blagoslov, zlasti odkar se je bil slavnoznani P. Matew posvetil temu prizadevanju in je cele dežele in rodove otel propada. Kolike zasluge si je s tem pridobil, — nikoli ga ne bodo pozabili tisti, ki so bili oteti!

Ta nesrečna žganjska kuga se je v zadnjih desetletjih začela tudi pri našem ljudstvu in razširja se prestrašno; njeni nasledki so vedno bolj očitni in grozni za družbinstvo in za pravnost. Zadolževanje in ubožstvo, domači razpori in prepiri, pogosti pretepi in uboji med moško mladino, prenapolnovanje ječ, vedno bolj pogosti primérlijeji neprevidene smerti vsled pijanosti — vse to z veliko silo kliče, resno vpije za pomoč, dokler je še kaj pomagati.

Pri teh žalostnih klicih na pomagaje čast. gg. duhovni nikakor ne morejo biti mrtvi in brezdelavni, temveč treba je urno in resno segati po pomočnikih.

Posebno dober duhovni pomoček — vsaj za zmanjšanje te pregrehe in njenih nasledkov, bile bi tudi pri nas treznostne družbe, za ktere bi se sprosili cerkveni odpustki, in ki naj bi se — kar je največ mogoče — napravile po celi škofiji.

Ker pa je vsak pričetek težaven in ker vsako dobro djanje zadeva na nasprotvanje, daje visokočastitljivo škofijstvo nekatere pripomine, kako bi se dal vspeh doseči.

1. Naj gotovši in izdatniši bi bil začetek ravno pri kakem ljudskem misijonu, pri čemur bi se vérniki premišljeno in naravnost k temu pripravljali, posredoma pa bi to budilo tudi prebivalstvo sosednje duhovnije.

2. Ker pa se pričetek z misijonom le pri malo duhovnijah dá doseči, in bi se tako — poskušnja pri družih farah zakasnila, torej naj vsak g. dekan duhovne pastirje svojega okrožja prej ko moč zbere k sebi; ali naj po okoliščinah ravno tako storí tudi še na enem ali dveh družih duhovnijskih krajih, in naj se z njimi natanko dogovori, če, kako in kje naj bi se družba dala ustanoviti itd.

3. Da se dalje tam, kjer so sklenili družbo ustanoviti, dela z bolj zanesljivim vspéhom, naj se sosednji duhovni dveh ali treh župnij zedinijo k nekakemu misijonu v ta namen, in naj zdaj v eni, zdaj v drugi fari napravijo slovesno božjo službo ter naj s podučljivimi in budljivimi govori ljudi pripravljajo k ustanovitvi družbe treznosti.

4. Začetek v vsakem okraju naj se storí v tisti fari, kjer se je najbolj nadjati dobrega vspeha.

5. Kjer si farni duhovni upajo z lastnimi močmi namen doseči, utegnejo sami enako postopati in pričeti.

Pričetje naj se povsod godí, kolikor je moč, slovesno, in sicer:

1. Priméren dan, ki naj se poprej oznani, naj se opravi slovesna sv. maša pred izpostavljenim presv. R. Telesom.

2. K temu primeren nagovor, kako potrebna in važna je ta družba, in pa serčno spodbudjenje k pristopu.

3. Branje in pojasnjenje pravil.

4. Ker vse dobro prihaja iz blagoslova božjega, se za srečen začetek moli rožni venec in lavretanske litanije, ter se dá nato blagoslov z Najsvetejšim.

5. Poslednjič se novinci sprejmejo v družbo, pri čemur se beró iz pravil dolžnosti (1—4) in praša se resnobno vsaki: Ali obljubiš, to zvesto spolnovati? Odgovor: Obljubim.

Imena novincev se zapišejo v zapisnik. (Udje dobé pozneje družbeno podobo z natisnjenimi pravili in odpustki.)

K temu ni potreba še posebne prošnje do škofijstva za privoljenje družbe; poročí pa naj se o poskušnem začetku, in kakošen da je bil vspéh.

Iz Ljubljane. Katoliško društvo, v katero pristopajo vedno novi udje, je letošnje zimo razun večernih govorov imelo tudi štiri tombole, vselej pri napolnjenih društvenih prostorih. K čistim dohodkom teh tombol pripomorejo tudi blagi dobrotniki, kateri sem ter tje kaki dobitek društvu podarijo, da jih je treba manj kupovati. Teh dobrotnikov se je hvaležno spominjalo pri občnem shodu kat. družbe. Prihodki pri tombolah društvu nekako domestujejo pa tudi letno plačo društvenikov, ki je le majhna, 1 gld. 20 kr. Pred začetkom tombole je bil vselej govor, in ti podučni in vedrilni govori so vabili društvenike k obilni vdeležbi.

Pri prvi tomboli so imeli posebno zanimiv govor o delovanju društva, o Marijanišču in o „Glasih“ kat. društva milgosp. predsednik, prošt dr. Ant. Jarc. Pri drugi in tretji tomboli je gosp. katehet Ant. Keržič prav mično in podučljivo obdelaval tvarino: „ura“, katero je primerjal človeškemu sercu, ki pa mora biti vravnano po najsvetejšem Sercu Jezusovem, — in vedil je marsiktere prav osoljeno vmés vpletati.

Pri slednji tomboli 13. t. m. je g. katehet Janez Smrekar segel nekoliko v skrivno razodenje sv. Janeza evangelista, in govoril o Holzhauserjevih prerokovanjih, gledé sedem dob, kako so se že spolnovale in se še bodo. Eno nedeljo bode še ena tombola v korist Marijanišču, ker se ima letos še tretina hiše dozidati.

Z dežele. Častiti duhovni bratje, pozor! — Dolžnost slehernega katoliškega kristjana, quanto magis sacerdotis, je: posvečevati se. Brez tega je vse zgubljeno. Ne prezirajmo lepih pomočkov, ki se nam ponujajo v ta namen. Naj opomnim le enega, ki je v resnici pozora vreden, to je:

„Associatio perseverantiae sacerdotalis“ — to je prelepa bratovščina za duhovne! *)

Kedo le vé, kako potrebna je duhovnu „perseverantia usque ad finem.“ V tej bratovščini ravno pa naj bi si jo sprosili z „druženimi močmi.“

Ta bratovščina ima svoj sedež na Dunaji. Dasiravno še mlada, šteje že nekaj tisoč udov — duhovnov. Pra-

*) „Danica“ je o svojem času že kaj omenila o tej družbi in tudi so nekteri iz naše škofije že družniki, naslednja verstice pa utegnejo še ktere pridobiti. Vr.

vila so jako lahka. Kakor je razvidno iz lanskega kazala, pristopajo prav goreče k njej duhovni iz družih škofij: Trier, Mainz, Limburg, itd. Vendar, ko sem iskal naslov: „Diöc. Laibach,“ ga nisem našel; le 2 gospoda naše škofije sta vverstena pod naslovom: Aus verschied. Diöcesen. To pa zaradi tega, ker jim ta bratovšina ni znana. *)

Bratovšina izdaja tudi svoj list, „Correspondenz“ imenovan; izversten, poln lepih podukov za duhovne pastirje in ovčice. Stane za celo leto le borih 50 kr., ter izhaja vsak mesec. Kedor se zapiše v bratovščino, naj pristavi, da želi tudi list jemati; in naj pošlje 50 kr. „An die Redaction der Correspondenz, Wien I. Bez. Stefansplatz 3.“ Vsak letnik, ker je ves tako izversten, hitro pograbi, kar ga še ostane; letnik 1886 se dobiva še po omenjeni ceni.

Vodja bratovšine je dunajski stolni kanonik Rudolf Koller (I. Bez. Stefansplatz 3).

Bratovšina kaj lepo skerbi duhovnim za dušni blagor, sosebno s svetimi mašami in sicer z molitvami za umerle ude. Kako dobro bo za nas to; saj vemo, da ravno na duhovna naj raji pozabijo, še posebni tisti, ki so mu dolžni naj več hvaležnosti.

Kedor se hoče še drugje zavarovati po smerti, se tudi lahko zapiše v: „Messbund“ im Franciskanerkloster zu Ingolstadt, Baiern, ali tudi v: „Priesterverein,“ Benediktinerkloster zu Lambach, Oberoestereich.**) Sprejme se pri obeh poljubno število sv. maš: 1, 2, 3, etc. vsako leto.

Toraj, častiti duhovni bratje, če drugim pomagamo, zakaj bi sebi ne. Če mi sami za-se ne skerbimo, kedo pa bo? „Die lachenden Erben“ gotovo ne.

Sacerdos rusticus.

Čedad. (Kako je tam protestantom spodersnilo.) Protestanti s svojim luteranstvom — to so ti žive mōre. Une dni, kakor piše „Cittadino Italiano,“ neko nedeljo — večer so hotli obhajati nekak evangeliški shod („seduta evangelica“) in imeli so k temu tudi že politično privoljenje; ali treba je bilo še kake sobane, izbe, kacega podstrešja ali vgrajenega kraja, od koder bi imeli razsvitljevali uboge mračne Čevdalce, kateri po misli teh Lutrovih „jogrov“ sedé v mraku in smertni senci. Toda — joh, prejoj! nihče in po nobeni ceni jim ni hotel prepustiti nikake sobice za njihove nadležne zmote. Tako je prav, verli Čevdalci! le stanovitni bodite v svoji veri! Ako bi povsod bili tako terdni v veri, marsikje bi ne bilo krivoverskega tempeljna in ne krivoverske šole.

Iz Bosne. (Šolska skušnja.) V opatiji oo. Trapistov je bila 3. avečana v ondolui sirotišnici polletna šolska poskušnja. Predsednika bila sta: visokočastiti g. Banja-luški škof, in od c. kr. okrajne vradnije grof Rumerskirchen. Poskušnja se je obnesla verlo dobro, v polno zadovoljnost slavnih predsednikov in vsih družih pričujočih. Po doveršeni skušnji je milostui gospod škof spregovoril nekatere prav serčne besede in med drugim povdarjal, kolika sreča za otroke je ta naprava in opo-

*) „Duhovni Pastir“ je v lanskem letniku, II. zvezek, str. 128 prinesel slovenski prevod dotičnih pravil.

**) Posebno dobra je bratovšina „Sv. Križa“ (Congregatio sacerdotum S. Crucis) v Teržaški škofiji. Plača se enkrat za vselej 5 gld. in za vsakim umerlim družnikom vsak opravi eno sv. mašo in ves officium; tako v malo tednih po svoji smerti vsak dobí zraven družih cerkvenih opravil kacihi poldrugi sto sv. maš za-se od svojih sobratov, kar je gotovo silno velika dobrota. Milgsp. stoljni prošt dr. Jan. Šust je sedaj predatojnik. Pri tej molitveni družbi je precej duhovnov tudi iz naše škofije. Vr.

minjal jih je, da naj bodo pridni in pa hvaležni do svojih dobrotnikov. Zahvalil se je višji pastir tudi preč. gospodu opatu za toliko ljubezen, s katero odgoja toliko številno sirotiških otročičev. Obžalovati je le to, da se oo. Trapistom pogrešajo pomočki, da bi mogli svojo napravo bolj razširiti. Šolski prijatelj.

Sv. Jožef.

Zdaj svetega Jožefa bomo častili,
In čednosti njega prav véрно slavili.
Se njemu zročimo in priporočimo,
Naj prosí svet' Jožef v nebesih za nas.

Veselo obračamo grešne ovčice
Se k tebi, svet' Jožef, ki mož si pravice;
Je lilija bela ti v sercu cvetela,
Dišavo nebeško razširjala je.

Zaročena s taboj Marija Devica
Življenja pobožnega je tovaršica,
Ki mati premila je Jezusu bila,
In ti si izvoljeni njega rednik.

Odpeljal si Jezusa v ptujo deželo,
Zato ga pregrozno zlo ni doletelo.
Po smerti Heroda pripeljal Gospoda
Si v sveto deželo sam zopet domú.

Na romarsko stezo ga vzameš v svetišče,
Tam mati Marija zgubljenega išče;
Si ti se pridružil, pa zvesto ji služil,
In v bridki nadlogi tolažil vselej.

Da Jezušček stradal še nebi v nadlogi,
Si delal, si terpel še trud si premnogi;
Terpljenje in delo ti b'lo je veselo,
Ker ljubljene Jezus je delal s taboj.

Ko tebe napadla je smertna težava,
In zginila sleherna je polaišava:
Ti Jezus, Marija sta 'la tovaršija,
Sta dušo poslala v izvoljeni raj.

Za dušne dobrote te prosimo milo:
Od cerkve katoliške odverni vso silo;
Nedolžnost žarečo, ljubezen gorečo,
Veselo ločitev ob smerti nam daj.

Simon Gaberc.

Ne hodi na ples!

„Ne hodi mi hčerka na ples,
Poslušaj svarilni glas mame;
Glej, solze lijó mi z očés, —
Ne hodi, tam bréžno je zmame.“

„Glej, bolna sem, dolgo ue bom,
Me skoraj bo krila gomila;
Ne puščaj me samo, in dom,
Kedo bo dajal mi zdravila?“

„Ne hodi! oh tam je pokòp
Nedolžnosti, rožice bele;
Tam vzame lizúnov ti tròp
Mir serčni, vse ure vesele!“

„Ne pravite vedno mi to,“
Hči odgovori ji robato;
„Ni res, da bi bilo takó,
Tam vlada veselje le zlató.“

„Ne skerbite mati za-mé,
Se hudega ne bo zgodilo;
Pošteno in redno se vse
Bo rajalo, se veselilo.“

Prežaljena mati molčí.
Do serca odgovor jo zbóde;
Brez čutja odide pa hči
Na ples — kot si misli — brez škode.

Tam pleše, nehati ne zná.
In raja v prepozni še noči;
Ko žalostna mati domá
Zdihuje brez vtéhe, pomoči.

O hči, ti ne rečni otrok!
Da matere nisi slušala;
Nesreče si sama si vzrok,
Katera te bo pokopala!...

In pozno se verne nazaj,
Ko skriva že zvezdic se čeda;
Kje v sercu je angeljski raj? —
Nemirna je, tužna in blede.

Minil komaj osmi je dan,
Ko mati je smertno zaspala,
Od žalosti serčne in rán;
Se bridko zdaj hči je jokala.

Pomagal pa jok zdaj ni več,
Zakaj ni slušala svarjenja;
O ples, kervolok ti morèč!
Si vničil ji radost življenja.

Še preden ko leto miní,
Smert žalni ji oder pripravi;
A kinčana s cvetkami ni —
In venčeka nima na glavi. —

Radoslav.

Razgled po svetu.

Laško. Mladolahi, ki doma in na tujem išejo kaj pripleniti, so jo hudo skupili na tujem. Večina izmed 480 mož je pokončana; vsi topovi so zgubljeni, in umaknili so se iz zunanjih staj v terdnjavo Masavo; Abisinci so napadli tudi terdnjavo samo in kmalo imeli v oblasti zunanja vterjenja.

Nemško. Ravno da je posijala zarija nekoliko malo mirú za katoličanstvo na Nemškem, že je zapihal nov modras hudobnosti v tej deželi. Tako imenovani luteranski „Evangelischer Bund“ je bersnil med Nemce nekaj klic z imenom „An unsere Glaubensbrüder in ganz Deutschland,“ ki obsega celo povodenj obrekovanj in teží na zatiranje katoličanstva po Nemškem. In kaj je vnelo to divjo jezo, prša „Missionsblatt“ ter odgovori: „Gola nevošljivost in jeza zoper katoliško vero. Vlada kaže, da hoče zopet dopustiti katoličanom, kar jim po pravici gre; od todi tolika jeza.“

Francosko. Komisija burovžev je z večino 11 glasov zoper njih 9 izrekla, da je primérno ločiti državno od

Cerkve. — Pač bode „primérno“ ali neprimérno Božja pomoč v novo zapustila ubogo Francijo, katero so obsedli in v železje djali rudečkarji in framacioni. — Bismark je tudi hotel Nemčijo ločiti od Rima, in je prevzetno se zagrozil: „V Kanoso pa ne pojdemo!“ Zdaj pa že rad hodi „v Kanoso“ in celo republikanski časniki v sedanjih razmerah Bismarkovih spoznavajo veliko moč in veljavo papežev, čigar prijaznost je prisijen snubiti celo naj mogočniji državnik evropejski. Koliko se je Bismark prizadeval te dni, da bi dokazal, v kako prijaznih razmerah, da je s papežem! — In ako Bismark Cerkvi njene pravice povrača, francoski „jakobinarji“ pa jih tarejo in celo francosko državo od Cerkve hočejo ločiti, je pač očitno, s kom bodo katoličani imeli sočutje in s kom protičutje. Vse to pa tudi priča, kako butasti in pataglaví so brezbožni francoski rudečkarji.

Bratovske zadeve. V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Družinski oče, da bi zapustil pijančevanje in slabe družine. — Neki ljudje za poboljšanje, da bi prišli v keršanski red. — Bolna oseba. — Neka družina v domačih zadevah. — Bolehen dijak za zdravje, da bi ne bil zadrževan v naukih, priporočen v priprošnje Naše lj. Gospé in šolskega zavetnika sv. Tomaža Akvinskega. — Žena goreče priporoča svojega bolehnega moža udom družbe N. lj. Gospé v molitev, da bi ga Bog še ohranil. — Bolna v gerlu in želodcu da bi ji Bog na priprošnje N. lj. G. presv. S., lurške M. B. in sv. Blaža dodelil zdravje v gerlu in želodcu. Zahvala po uslišanji se naznani. (Op. Dar za N. lj. G. oddan. Vr.)

Zahvale in prošnje.

Ker mi je po bratovski molitvi že velikokrat došlo uslihanje mojih prošenj, se zopet v molitev priporočam, ako bi bila Božja volja meni zaželenega zdravja podeliti. Prikladek za bratovščino Naše ljube Gospé. (1 gl. Bog plačaj!)

J. K.

Mater je že celo leto noga nadlegala, slednjič jih pa je proti koncu avgusta tako bolela, da niso mogli nič več iz postelje in 3 mesce so terpeli hude bolečine in nobeno zdravilo ni nič pomagalo. V tej žalosti in skerbi kaj mi je storiti? Spomnim se, da se Marija imenuje „Zdravje bolnikov“ in Tolažnica žalostnih, s preserčnim zaupanjem začneva devetdnevnic, v kateri prosim Našo ljubo Gospo presv. Serca, sv. Jožefa in sv. Antona Padvanskega za pomoč, in obljubim, če se jim zboljša, po „Danici“ razglasiti, rabili so tudi lurško vodo; precej prvo noč se je prav veliko zboljšalo in v kratkem času so že šli v cerkev s hvaležnim srcem, ter so spoved opravili in sv. obhajilo, in tudi cerkve za eveto leto obiskali. Zato izrekam priserčno zahvalo Naši lj. Gospej presvetege Serca, sv. Jožefu in sv. Antonu Padvanskemu. Priporočim pa še mater v molitev, če je volja Božja, da bi se noga popolnoma ozdravila; če pa ne, saj pa za voljno poterpljenje.

Marija Vider.

Zahvale.

Večkrat sem bila uslišana v mnogih domačih zadevah na priprošnje N. lj. Gospé in sv. Jožefa, za kar večna hvala Bogu, Mariji in sv. Jožefu!

Na Primorskem, 9. sušca 1887.

J.

Delj časa sem imela prav hudo bolezen na očeh in nobene zdravila mi niso pomagale; obljubila pa sem se v Velesovo k Mariji Dev. in priporočila sem se sv. Frančišku Seraf. in sv. Antonu P., tudi sem obljubila, da bom doseženo pomoč po „Danici“ razglasila. Kmalu potlej so se mi oči tako zacelile, da sem zdaj popolnoma zdrava. Torej bodi z vso priserčnostjo zahvaljena M. D. Velesovska, sv. Frančišk in sv. Anton P. M. R.

Listek za raznoterosti.

V Beli cerkvi pričel se je 12. t. m. sv. misijon, katerega vodijo trije čč. oo. lazaristi iz Ljubljane. Bog daj obilnega blagoslova in naj boljšega sadu.

Zgodbe sv. katol. Cerkve. Spisal Ant. Léser, bivši katehet in prof. na c. kr. višji realki v Ljubljani. Izdala družba sv. Mohora. Tretji popravljeni natis. Prav lična knjižica obsega na 110 straneh v 4 dobe razdeljeno zgodovino sv. Cerkve; na koncu ima versto vseh papežev od sv. Petra do Leona XIII. Cena 40 kr.

Iz Monakovega se romarska družba 19. aprila podá na 60dnevno popotvanje (od 19. apr. do 17. jun. 1887) v Jeruzalem in Rim. Naslednje so mesta in kraji (z okoliciami itd.), koder bojo potovali: Monakovo, Verona, Terst, Brindisi, Aleksandrija, Kahir, Port-Said, Jaffa, Ramleh, Jeruzalem (3—7. majnika), Betlehem, mrtvo morje, Jordan, Jeriho, Elizejev studenec, Betanija, zopet Jeruzalem (12—13. maj.), Betel, Sihem, Betulija, Djenin, Nazaret, Tabor, Tiberija (20—21. maj.), zopet Nazaret (vnebohod), Karmel, Kajfa, Jaffa (nazaj), Srednje morje, Aleksandrija (binkošti), Nespel, samostan Cassino, Rim, Folino, Assisi (12. junija), Florencija, Bolonja, Milan, Belinzona, Zurih, Einsiedeln, Monakovo. — Stroški za II. razred so 1500, za III. pa 1300 mark. Vsi potniki se zavežejo ss. zakramente prejeti v Loreti, v Jeruzalemu in Rimu, in k vsakdanji molitvi sv. rožnega venca. Vso vravnavo ima v rokah Herman Geiger, častni kanonik Božj. groba, v Monakovem.

Iz Solnograda, 7. sveč. 1887. (*Poterjenje*). Iz Ljubljane od čast. vredništva „Zgod. Danice“ sem prejel 222 gld. zbirk za razširjanje sv. vere, kar hvaležno poterjujem. Pn. g. pošiljavcu in darovalcem priserčen „Bog plačai!“ naznanujoč. P. Edmund Hager l. r.

O. S. B.

Verhbosanskega lista smo dobili 3. številke. „Vrhbosna“ je časnik, na lepem, čvrstem papirju z ličnim tiskom, pa še verlišem obsegom. Naslov „Vrhbosna“ stoji v polkrogu nad podobo Sarajevske stolpnice, ki se zdaj zida in iz katere stolpov imajo v n. predolgem času doneti ljubljanski zvonovi, za katere je v škofiji nabranih že med 5—6 tisuč gld. Drugo kinčanje naslova so orientalcem priljubljene arabeske.

Obseg 1. št. je: Pozdrav „Vrhbosne.“ (Od vr. Juraj Pušek-a.) — Važnost i dužnosti katoličke štampe. (Dr. A. Jagatić.) — Diete pred tabernakulom. (Iv. Goszl.) — Psalam 94. (Dr. A. Jeglič.) — Na pragu nove godine. (Dr. Iv. Koščak.) — Gradnja stolne crkve u Sarajevu. — Nasledujejo drobnejši spiski in novice na zadnjih dveh straneh.

V drugi štev. sta dva pastirska lista nadbosanskega prevziš. nadškofa, prvi do ljudstva (prav čvrsti nauki zoper laž), in drugi do duhovstva (kako naj laž zatira pri ljudstvu). — Sv. Franjo Saleški o molitvi. (Koščak.) — Krunica (rožni venec) od 15 otajstva bl. djev. Marije sa 15 osoba. (O. Ign. Strukić.) — Dopisi in manjši spiski. — V 3. štev.: Zrnice k socialnomu pitanju. (Pušek.) — Psalam 109. (Jeglić.) — Obilježje učenika

Kristusovih. (Koščak.) — † Sestra Edita Gudić'n. — Viestnik manjših stvaric na dveh listih.

Prašaj: Kako piše Vrhbosna? „... Nimam časa, da bi ti to obširno pojasnoval, predragi čitatelj; zato le rečem, naroči si ga za 3 gld. 50 kr.; prepričal se boš, da je vreden branja.

Ljubljansko gledališče je 17. t. po 1 po polnoči začelo goreti in je popolnoma pogorelo.

Terzaški močno spodbudni postni pastirski list obdelava tvarino: „David grešnik in David spokornik.“

Iz dijaške kuhinje. V prvem šolskem semestru smo imeli dosti dobro létino. Izmed podpiranih se jih je iz srednjih šol do zdaj s spričali oglasilo 96; med temi je 6 odličnih, drugi so tudi izdelali razun njih 6, ki jim je spodletelo (utegne pa vseh padlih biti blezo kaci 14 taki; namreč radi odlašajo skazati se s spričali, — pa to jim nič ne pomaga). Sploh smemo biti zadovoljni: hvala Bogu in dobrotnikom!

Novi škof v Kerški škofiji je postal preč. gosp. ~~Gosp. Kahan~~, kanonik in šemeški vodja sekovske škofije, ~~Jož. Korneš~~.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Razpisana je do 16. sušca čast stoljnega prošta v Ljubljani, ki je cesarske ustanove in jo podelé sv. oče papež. Prihodnji stoljni prošt se bode pred svojim vmeščenjem moral zavezati, da se bode nepogojno podvergel sklepom o razmérah in pravicah med njim in med Radoliško faro, kar je zdaj še v obravnavi. Prošnje pa se ravna do Njih veličanstva presvitl. cesarja.

Na c. kr. gimnaziji v Kranju je do 15. sušca razpisana služba veroznanskega učenika.

Č. g. Fr. Zbašnik, administrat. v Topli Rebri, je postal ondi župnik. Čast. g. Jan. Mervec, metni kapl. v Kranju, je postal župnik v Stopičah. Č. g. Turk pa župnik na Jančem.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: F. 2 gld. — Prečastiti g. zlatomašnik K. T. 5 gld. — Neimenovan prijatelj 10 gld. — Čast. g. župnik Matija Videmšek 3 gld. — Čast. g. kapl. A. Kalan 2 gld. — Več dobrih duš 1 gld. — Gospa J. v K. 2 gld. — M. V. 40 kr. — Nekdo izmed prijateljev 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Neimenovana 1 gld. — F. 3 gld. — Č. g. J. Šega, duh. pomočnik v Kostanjevici, 9 gld. 91 kr. — Č. g. Matija Erzar, duh. pomočnik in katehet v Škofji Loki, 11 gld. — Č. g. Anton Nemec, duh. pomočnik v Trebnjem, 39 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Šmartnega pri Kranji 30 gld. — Marija Stražičar 20 kr. — Gospa Marija Hauser 1 gld. — Po čč. gg. Uršulinarcih 23 gld. 6 kr. — Iz Mengša po prečast. gosp. župniku 33 gld. — S Harij 3 gld. — Marija Birčič 50 kr. — Mica Šilar 20 kr. — Iz Doba po preč. gosp. župniku 42 gld. — Gospodičina Viktorija Melcer 1 gld. — S Polšnika 15 gld. 72 kr.

Za sv. Očeta: Zbirka župnije v Beli cerkvi po č. g. župniku M. Videmšku 17 gld. 50 kr.

Za misijon v Macedoniji: Neimen. prijatelj 5 gld. (Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. A. v Z.: Lepa hvala in pozdrav. Pa še drugi pot kaj tacega.